

vedkommende ikke betaler personlig Skat, medens i Købstæderne det omvendte er Tilfældet, idet det der er 80 pCt. af Skatten, vedkommende sparer ved at bo uden for Kommunen; de kommunale Grundskatter staa nemlig i omvendt Forhold til, hvad der gælder for Landdistrikterne. Dette har man altsaa ikke villet indrømme tidligere, at den Landejendomsbesidder, som ikke bor i Kommunen, skulde kunne sættes i personlig Kommuneskat i Kommunen. Dette er foreslaaet her i meget stort Omfang, større end det nogen Sinde har været tænkt og foreslaaet, nemlig til $\frac{2}{3}$ af hans samlede Indtægt. Naar man nu betænker, at det her i denne Sal Aar for Aar er blevet fremhævet som den væsentligste Aarsag til, at de faste Ejendomsskatter ude i Sognene, Hartkornsskatterne, ikke have kunnet blive Genstand for nogen nævneværdig Nødgang, at den udenbysboende Ejendomsbesidder ikke kunde blive sat i personlig Skat, idet man kun kunde faa Skat af ham gennem hans faste Ejendomsskat, hans Hartkornsskat, vil der allerede deri ligge et afgørende Bevis paa, i hvilket Omfang denne Bestemmelse er vigtig og indbringende for vore Sognekommuner. I den Henseende er der altsaa foreslaaet bragt et Offer fra den anden Side. Paa samme Maade foreslaas det her, at man skal kunne beskatte Tiender og andre Afgifter af faste Ejendomme i en Udstrækning, som jeg ikke rigtig ved, hvor den skal ende, da der ikke staar noget bestemt derom i Lovforslaget. Men det er altsaa et Forslag, som hidtil har været mødt med Modstand fra Regeringens Side og fra det andet høje Tings Side, og som nu altsaa bringes frem paa ny, at der skal være Adgang til at beskatte Tiender og andre Afgifter af faste Ejendomme gennem den mellemkommunale Beskatning. Fremdeles er der det gamle Krav, men i meget forstærket Form, langt stærkere end den, man hidtil har indrømmet, at man vilde gaa ind paa, nemlig Beskatningen af juridiske Personer. Stiftelser ville i Fremtiden efter dette Forslag blive beskattede med Kommunens fulde Skatteprocent. Tidligere var der foreslaaet en toprocents Skat; og det tør nok siges, at for visse Kommunerr i Danmark vilde det være en Indtægt, som maaske endogsaa oversteg Kommunernes samlede Fornødenheder, en Mannaregn, der kom ned over visse Kommuner i Landet ved den Omstændighed, at de kunde komme til at beskatte de tilfældigvis inden for Kommunen liggende rige Stiftelser. Det har været et Ønske, som man altsaa har

næret, og som man da i alt Fald til Dato ikke har faaet opfyldt, men som nu vilde blive opfyldt ved denne Lov. — Endelig faar man i fuldstændig samme Udstrækning som Købstæderne Ret til at beskatte næringsdrivende, som have Ophold uden for Sognekommunerne, men drive Næring i Sognekommunerne; og da det ganske fortrinsvis er Erhvervskommunerne, som Sognekommunerne repræsenterer, vil denne Bestemmelse have en meget stor Betydning for dem, ganske bortset naturligvis fra de Kommuner, som indtage særlige Stillinger, idet de ere Nabokommuner til større Byer, om hvilke jeg senere skal tale særskilt, men det er ikke Reglen, det er Undtagelsen. Som Regel vil Kommunen have en væsentlig Fordel af sin foreslaaede Ret til at beskatte den næringsdrivende, som bor uden for den, da den gennemgaaende maa betragtes som Erhvervskommune og ikke som Opholdskommune. Endelig faa jo Landdistrikterne deres Skat af Aktieselskaber, som nu i ikke ringe Antal netop ere domicilerede i Landdistrikter, og de deltage tillige i den Skat paa andre Aktieselskaber, som kommer til Fordeling mellem de forskellige Erhvervskommuner. Jeg vil nu sige, at det forekommer mig, at disse Fordele ere saa store, at der, da Ofrene, saaledes som jeg nylig nærmere har betegnet dem, ere saa stærkt fremhævede fra den ærede Ordførers Side, kunde være nogen Grund for mig til, for at Billedet kunde faa den rette Farve, ogsaa at fremføre disse meget betydelige Fordele, som gennem Vedtagelsen af denne Lov ville opstaa ikke for Kjøbenhavn og Købstæderne, men ganske særlig for Sognekommunerne. Men i det hele taget maa jeg jo, efter min Stilling til disse Spørgsmaal, betragte det som en glædelig Begivenhed, at den parlamentariske Skattekommission er kommen til Erkendelse af, at det neppe lader sig gøre at gennemføre Skattereformerne paa det store Omraade uden samtidig at tilvejebringe den i saa mange Aar og med saa megen Styrke ønskede Reform af vort kommunale Skattevæsen. Jeg har jo ogsaa en særlig Anledning til at glæde mig derover, da jeg i en Række af Aar har siddet i dette høje Tings Udvalg netop for Tilvejebringelsen af ny Love om Kommuneskatterne, og jeg med Tilfredsstillelse genkender mange gode, gamle Bekendte og Resultatet af adskillige Timers Arbejde for mit eget personlige Vedkommende i det Forslag, som Kommissionen her har forelagt.

Efter disse indledende Bemærkninger er det min Tanke i større Træk, om jeg